

Eugnosztosz, az áldott

Eugnosztosz, az Áldott, mindazoknak, akik az övéi.

Örvendezzünk ennek, tudjátok. Üdvözet! Azt akarom, hogy tudjátok, minden ember a világ alapjaiból születik, amíg mostanra porrá nem válik. Amíg érdeklődtek az Isten iránt, hogy ki ő és milyen, nem találták meg őt. Közöttük a legbölcsebbek elgondolkoztak a világ rendjéből eredő igazságon. A spekulációk azonban nem érték el az igazságot. Mivel pedig a rendről három (különböző) vélemény létezik valamennyi filozófus részéről, ők pedig nem egyeznek. Néhányan azt mondják, hogy a világ önmagát irányítja. Mások szerint isteni gondviselés az (ami irányítja). Mások azt mondják, a sors. Ám egyik sem. Ismétlem, a három vélemény, amit megemlítettem, egyike sem igaz. Akármi is legyen önmagától, az üres élet; önmagától készült. A gondviselés örültség. A sors megfoghatatlan dolog.

Bárki, aki képes megszabadulni ettől a három véleménytől, melyeket korábban említettem, és megformálni egy másik véleményt elismervén az Isten igazságát és egyetértve abban, hogy minden kapcsolódik hozzá, ő a halhatatlan lakó a halandó ember középpontjában.

Ő aki van, kimondhatatlan. Semmilyen alapelv nem ismeri őt, sem hatalmasság, sem szolga, sem semmiféle, a világ alapjaiból származó teremtmény, kivéve őt, saját magát. Mivel halhatatlan és örök, nem született; hiszen bárki, aki születik meghal. Senki sem nemzette, nem volt kezdete; mivel bárki akinek kezdete van, annak vége is. Senki sem uralkodik felette. Nincs neve; hiszen, bárki, akinek neve van, az más alkotása révén jött létre. Ő megnevezhetetlen. Nincs emberi alakja; mert akinek emberi alakja van, az más emberek által jött létre. Megvan a saját hasonlatossága – nem az a fajta hasonlatosság amit mi kaptunk és látunk, hanem egy különleges hasonlatosság, mely felülmúl minden dolgot, és jobb a totalitásnál. Mindenholnan látható és önmagából látja saját magát. Ő végtelen; felfoghatatlan. Ő az örök elmúlhatatlan (és) nincs hozzá fogható (semmi). Ő a változatlan jó. Ő a hibátlan. Örökké tartó. Áldott. Megismerhetetlen, miközben (mindezek ellenére) ő ismeri önmagát. Mérhetetlen. Követhetetlen. Tökéletes, semmiféle hiányossága nincs. Múlhatatlanul áldott. A "Világegyetem Atyjának" nevezetük.

Mielőtt bármi is látható lett volna a láthatók között, a benne lévő felség és előljárók, magában foglalta a totális totalitást, de őt nem foglalta magába semmi. Mivel ő a teljes tudat, gondolat és válasz, bizonyosság, racionalitás és hatalom. Mindezek egyenlő erők. A totalitás forrásai. És az egész fajuk <az elsőtől> az utolsóig a Nemzetlen elő-ismeretből származik, mivel még nem vált láthatóvá.

Azonban különbség támadt az eónok között. Tekintsük át illetéknéppen. Minden, ami a romlandó, meg is romlik, mivel romlandótól származik. Minden, ami romolhatatlanságból származik, romolhatatlan marad, mivel a romolhatatlanságból származik. Ezért sok ember eltéved, mert nem ismerik a különbséget, ezért, meghalnak.

Azonban mindez több mint elég, hiszen lehetetlen bárki számára is, hogy vitassa az általam kimondott szavak természetét, akiről beszéltem, az áldotról, az elmúlhatatlan, igaz Istenről. Nos, ha bárki el akarja hinni az (itt) lefektetett szavakat, tegyük lehetővé számára a megismerést a rejtett tudáson át a láthatóig, s így, a Gondolat ellátja őt tanácsokkal, miként legyen hűséges a láthatóban található nem látható dolgokhoz. Ez a tudás alapelve.

A Világegyetem Urát nem helyes „Atyának” nevezni, inkább „Ősatyának”. Mivel az Atya a kezdete (vagy alapelve) annak, ami látható. Ezért ő (az Úr) a kezdet nélküli Ősatya. Önmagát önmagából látja, mint egy tükör, úgy jelenik meg e valóságában, mint Őn-Atya, mivel Önmagát-nemző, és mint Szembesítő, mivel szembesült a Nem nemzett Első Létezővel. Egyenlő a kora azzal, aki előtte létezett, ám nem egyenlő vele a hatalma.

Ezek után kinyilvánított számos szembesülő, önmaga-által nemzettet, egyenlőt korban (és) hatalomban, dicsőségben létezve és számbavétel nélkül valót, akiket a következő névvel illetnek: „A generáció, mely felette áll azoknak, akiknek nincs Királyságuk a Létező Királyságok között.” És a helyek teljes sokaságát, melyek felette vannak annak, ahol nincs királyság így hívatik: „A Nem Nemzett Atyának Fiai”.

A Megismerhetlent eltölti az örök elmúlhatatlanság és kimondhatatlan öröm. Ezek valamennyien öbenne pihennek, örökké örvendeznek múlhatatlan örömben, a változatlan dicsőség fölött és a mérhetetlen ujjongás, amilyent sohasem hallottak és ismertek meg az eónok körében és az ő világukban. Ám ez több, mint elég, nehogy a végtelenségig folytassuk. Ez újabb alapelv az <Önmaga által> nemzetről.

Az Első, aki megjelent mielőtt a végtelen Világegyetem megjelent az Önmagától növekedő, az Önmagát megalkotó Atya, és teljesen kitöltötte a fény. A kezdetekkor elhatározta, hogy hasonlatossága hatalmas erejűvé válik. Abban a pillanatban, a Fény alapelve (vagy a kezdete) megjelent mint Halhatatlan Androgén Ember. Férfi lényének neve 'Nemzett', Tökéletes Tudat'. És a női létének neve 'Tökéletes Bölcsességű Nemzett Szófia'. Azt is mondják, emlékeztet a bátyjára és a hitvesére. Ő a vitathatlan igazság; itt és alant, hibátlan, mely az igazsággal létezik, versengve vele.

A Halhatatlan Ember által megjelent az első megjelölés, név szerint, istenség és királyság, az Atyára nézve, akit 'Önmaga-Atyja Férfi' néven neveznek, és mindezt kinyilvánította. Hatalmas eónt alkotott saját fenségére. Igen nagy hatalmat adott neki, és ő uralkodott minden teremtmény felett. Ő alkotta az isteneket és az arkangyalokat és az angyalokat, miriádokat a szolgák száma nélkül.

Ezek révén az Ember az istenségből és királyságból származik. Ezért az 'Istenek Istenének', vagy 'Királyok Királyának' nevezik.

Az első ember a „Hűség” ('pistis') azok számára, akik később jönnek. Neki, különleges tudatában és gondolatában – mivel hogy ő eleve ez (gondolat) – tükröződés és megfontolás, racionalitás és hatalom. Valamennyi létező jelző tökéletes és halhatatlan. Tekintetbe véve, hogy múlhatatlanok, valójában – egyenlők. (Ám) figyelembe véve a hatalmat, különbség van, miként különbség van apa és fia között, és fiú és gondolat, és a gondolat és az emlékeztető (között).

Miként azt korábban említettem, a teremtett dolgok közül az első a monád volt, majd a kettősség követte, és a hármasság, egészen a tízességig. A tízesség irányítja a százasságot, a százasság irányítja az ezrességet, az ezresség a tízezrességet. Ez a minta a halhatatlanok <között>. Az első ember, pontosan ugyanígy: az Ő monádja [...].

Ismételve, ez az a mintázat, mely a halhatatlanoknál létezik: a monád és a gondolat azok a dolgok, melyek a Halhatatlan Emberéi. A gondolatok <a> dekádokért vannak és a századok a tanítások, és az ezresek a tanácsok, és a tízezresek a hatalmasságok. Azok pedig, akik a [...] -ből származnak, az ő [...] -kel léteznek minden eónban [...].

[...] Kezdetben, szándék és gondolatok jelentek meg a tudatból, aztán tanítások a gondolatokból, tanácsok a tanításokból, és hatalom a tanácsokból. És végül valamennyi kinyilvánított tulajdonság az ő ereje által jelentek meg. És amiből teremtett, abból jelent meg a megmunkálás. És ami kifomálódott, a megmunkálás révén alakult ki. Ami nevet kapott, abból jelent meg, ami megformálódott, miközben a különbség a nemzett dolgok között az elnevezett dolgok közül bontakozott ki, a kezdettől a végig, az eónok ereje által. Így a Halhatatlan Ember megtelt minden elmúlhatatlan dicsőséggel és kimondhatatlan örömmel. Az ő egész királysága örvendezett örökké tartó örvendezésben, azok pedig, akikről soha sem hallottak és ismertek az eónokban, utánuk és világaik után jöttek.

Ezután újabb alapelv született meg a Halhatatlan embertől, kinek neve: „Önmagát-tökéletesítő Nemző”. Amikor megkapta hitvese hozzájárulását, a Nagyszerű Szófiát, kinyilvánította az elsőként-nemzett androgént, akinek neve: „Elsőként nemzett Isten Fia”. Női aspektusának neve pedig: „Elsőként nemzett Szófia, a Világegyetem Anyja”, akit néhányan „Szeretnek” hívnak. Most, az Elsőként nemzett, mivel atyja révén hatalma volt, angyalokat teremtett, miriádnnyit, szám nélkül, kíséretképpen. Az angyalok lelkes sokaságát a következőképpen nevezték: „A Szentek Gyülekezete, az Árnyék nélküli Fények”. Miután üdvözölték egymást, összeölelkeztek, olyanokká váltak mint az angyalok, mint önmaguk.

Az Első Nemző Atya neve a „Fény Ádámja”. És az Ember Fiának királyságát eltöltötte az kimondhatatlan vidámság és a változatlan örvendezés, örök örvendezés múlhatatlan örömben az elmúlhatatlan dicsőség felett, melyről sohasem hallottak és nem nyilvánították ki az eónoknak sem, melyek megszülettek világaikkal együtt.

Azután az Emberfia, egyetértésben Szófiával, hitvesével, kinyilvánították a nagyszerű androgén Fényt. Férfi aspektusának neve: „Megváltó, Minden Dolgok Nemzője”. Női lényére a következőképpen hivatkoznak: „Szófia, Mindenek Nemzője”. Néhányan „Pistis” Névvel illetik. (hűség)

A megváltó egyetértésben hitvesével, Pristis Szófiával, hat androgén szellemi létezőt hozott napvilágra, akik abból a fajtából valók, akik előbbvalók náluk. Férfi alkotóiknak neve a következő: első „Nem Nemzett”; második: „Önmagát Nemző”; harmadik: „Nemző”; negyedik: „Első Nemző”; ötödik: „Mindenek Nemzője”; hatodik: „Fő Nemző”. A női alkotók nevei ugyancsak, a következők: első: „Teljes Bölcsességű Szófia”; második: „Mindennek Anyja Szófia”; harmadik: „Mindeneket Nemző Szófia”; negyedik: „Első Nemző Szófia”; ötödik: „Szerető Szófia”; hatodik: „Pistis Szófia”.

Az éppen most említettek, az egyetértésben lévők közül, gondolatok jelentek meg a létező eónokban. A gondolatokból tükröződések, a tükröződésekből megfontolások, a megfontolásokból valóságok, a valóságokból kívánságok, a kívánságokból szavak.

Azután a tizenkét hatalmasság, akiket éppen most tárgyaltam, egyetértésre jutottak egymással. <Hat> férfi (és) hat nő (mindegyikük) megnyilatkozott, így tehát hetvenkét hatalmasság volt. Mindegyike a hetvenkettőnek kinyilvánított öt szellemi (hatalmasságot), melyek (együtt) háromszázhatvan hatalmasságot alkottak. Valamennyiük egysége a kívánság.

Ezért a mi eónunk olyanná vált, mint a Halhatatlan Ember típusa. Az idő olyanná vált, mint az Első Nemző, az ő fiának típusa. Az év olyanná vált, mint a Megváltó típusa. A tizenkét hónap olyanná vált, mint a tizenkét hatalmasság típusa. Az év háromszázhatvan napja olyanná vált, mint a háromszázhatvan hatalmasság, akik a Megváltótól származnak. Óráik és perceik olyanná váltak, mint az angyalok típusai, akik a (hatalmasságtól) származnak, akik szám nélküliek.

És akkor, amikor az általam bemutatottak létrejöttek, Mindent Nemző, az apjuk, igen hamar megteremtett tizenkét eónt, kíséretképpen a tizenkét angyal mellé. Minden egyes eónban hat (mennyország), így tehát hetvenkét mennyországa van a hetvenkét hatalmasságnak, akik általa születtek meg. Minden egyes mennyen öt égboltozat volt, így (mindösszesen) háromszázhatvan égboltozata van a háromszázhatvan hatalmasságnak, melyek származnak. Amikor az égboltozatok elkészültek, a következő nevet kapták: „A Háromszázhatvan Mennyország”, összhangban a mennyeknek, melyek előttük voltak. És mindezek tökéletesek és jók. És ezen a módon a nőiesség hiányosságai megjelentek.

Az első eón, ezután, a Halhatatlan Embertől lett. A második, az Emberfiától, akit az „Első nemzőnek” hívnak (kinek neve 'Megváltó' – az. kódexben kiegészítve). Ami felöleli őket, a felettük álló eón, ahol nincs királyság, az Örök Végtelen Isten (eónja), a halhatatlanok eónjának eónja, aki benne van, (az eón) a Nyolcadik felett, mely a káoszban született.

Most a Halhatatlan ember kinyilvánította az eónokat és a hatalmasságokat és a királyságokat és jogosultságot adott mindazoknak, akik tőle származnak, hogy létrehozzanak bármit kívánságuk szerint a káosz feletti napokig. Ők egymással egyetértésre jutván kinyilvánítottak nagyszerűséget, a szellemtől valót is, nagyszámú fényt, melyek dicsőségesek és szám nélkül valók. Ők a kezdetkor nevet kaptak, eszerint: az első, a középső, a tökéletes, mely az első eón és a második és a harmadik. Az elsőt így hívták: „Egység és Nyugalom”. Mivel mindegyiknek megvolt a (saját) neve, a <harmadik> eónra 'Gyülekezet' néven hivatkoztak a hatalmas sokaság révén, mely megjelent a nagyszámú egyben. Ezért, amikor a sokaság összegyűlt és egyesült, 'Gyülekezetnek' hívták őket, a gyülekezet révén, mely felülmúlta a mennyet. Ezért a Nyolcadik Gyülekezete kinyilvánításra került mint androgén, és nevet kapott, részben mint férfi és részben mint nő. A férfi rész a 'Gyülekezet' nevet kapta, a női rész az 'Élet' nevet, hogy megmutassa, a női rész hozta el az életet az összes eón számára. Minden nevet megkaptak, kezdve a kezdetektől.

Vele való egyetértésből és az ő gondolatából, a hatalmasságok megjelentek, akiket „isteneknek” hívtak. És az istenek, megfontolásukból isteni isteneket nyilatkoztattak ki; és a megfontolásukból kinyilatkoztatott istenek kinyilvánították az urakat; és az urak urai az ő szavaik által kinyilatkoztatták az urakat; és az urak, az ő hatalmuk által kinyilatkoztatták az arkangyalokat; és az arkangyalok kinyilatkoztatták az angyalokat; tőlük származnak a hasonlatosságok, szerkezettel bírók, és a formák, minden eón és az ő világaik megnevezésére.

Az összes halhatatlan, akiket éppen most mutattam be, jogosultságokkal rendelkezett – mindannyian – a Halhatatlan Ember és Szófia, a hitvese által, akit „Csendességnek” neveztek, akit azért neveztek „Csendességnek”, mert szavak nélkül tükrözte a világot eközben saját fenségében tökéletesedett. Mivel a műhatatlansággal rendelkeztek az előljárók, mindegyikük hatalmas királyságokat hozott létre, valamennyit a halhatatlan mennyekben és égboltozataikban; trónusokat (és) templomokat, saját fenségükre.

Néhányan igazából a lakhelyeken és a szekerekben, kimondhatatlan dicsőségben élve mégsem képesek létrehozni semmiféle teremtményt, ellátták magukat angyalok seregeivel, szám nélküli miriádokkal kíséretképpen a dicsőségben, sőt még szűz szellemekkel is, a kimondhatatlan fényben. Nem volt sem betegségük sem gyengeségük, csak egyetlen kívánság: azonnal megvalósuló. Így váltak teljessé az eónok a mennyekben és az égboltozataikban a Halhatatlan Ember és hitvese, a Szófia dicsőségére a térben amely <tartalmazta a felépítését> minden eónnak és az ő világaiknak és azoknak, akik ezután jönnek, azért hogy ellássák onnan a típusokat, a hasonlatosságaikat a káosz mennyekben és az ő világaikban.

És valamennyi fajta a Halhatatlan egyből, a Nem-Nemzettől egészen a Káosz megnyilatkozásáig a fényben vannak, mely árnyék nélkül ragyog és múlhatatlan örvendezésben és kimondhatatlan ujjongásban. Örökké szórják önmagukra a fényt és saját dicsőségükkel mely nem változik, és a nyugalommal, és a nem mérhető nyugalmat, melyet nem lehet leírni vagy megfogalmazni; az összes eón között, melyek megszülettek és hatalmasságaik között. Ám mindez több, mint elég. Minden amit mondtam neked, úgy mondtam el, hogy elfogadhasd, egészen addig, amíg az a valaki, akit nem kell tanítani, meg nem jelenik közöttetek, és nem beszél mindezekről a dolgokról örömtelien is tiszta tudás által.

[Fordította: Aranyi László](#)

[Vissza a nyitólapra](#)